

SLADKÝ ŽIVOT

Maisey Yatesová
Milenci
ve věku počítačů

 HARLEQUIN®
TM

MAISEY YATESOVÁ

MILENCI VE VĚKU
POČÍTAČŮ

PŘEKLAD

KLÁRA KOMÁRKOVÁ

Milá čtenářko,

přemýšlel jsem, co je asi taková nejuniverzálnější charakteristika vyprávění – protože co jiného jsou vlastně moje (a jakékoliv jiné) příběhy než variací na jednu z nejstarších činností, již člověk provozuje? Už lovci mamutů se večer určitě sesedli v jeskyni okolo ohně a vyprávěli si příběhy. Některé pravdivé do posledního písmenka (i když pochopitelně nevěděli, co to takové písmenka je, nebo spíše jednou bude), jiné trochu „přikrášlené“, no a ty poslední od a do zet vy-cucané... z ohlodané mamutí kosti.

No a pak mně to došlo. Všechny ty příběhy by mohly začínat slovy „to bylo tak“. Případně „bylo nebylo“, to je vlastně to samé, ale je to poznávací znamení pohádek pro děti. A přece jenom, moje příběhy nejsou pro děti. Nebo aspoň ne pro děti do určitého věku...

Tak se pohodlně usadte (nebo ulehněte), dejte si kafe nebo sklenku vína, a začínáme...

... to bylo tak...

... s láskou

Váš Harlequin

Maisey Yatesová

MILENCI VE VĚKU POČÍTAČŮ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Couple Who Fooled the World

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of Harlequin (UK) Limited, 2013

Překlad:
Klára Komárková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2013 by Maisey Yates
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025 (Milenci ve věku počítačů: 2015 by Harlequin Polska
sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1478-3 (EPUB)

ISBN: 978-83-291-1479-0 (MOBI)

ISBN: 978-83-291-1480-6 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Pokud jde o design a praktické využití, má náš nový operační systém obrovský náskok před konkurencí.“ Julia Andersonová se obrátila a ukázala na obrazovku s vysokým rozlišením, na kterou promítala přes webové rozhraní obrázek z powerpointové prezentace tisícovce lidí v sále a milionům diváků u televizí a počítačů v celém světě. „Není těžkopádný, naopak vyniká svižností, uživatelsky je nenáročný a potěší i esteticky, na čemž dnes, jak všichni víme, hodně záleží. Technika, to nejsou jen samé čipy a kabely, ale je to i o lidech.“

Hodila úsměvem ke kamerám s vědomím, že jí to sluší. Díkybohu měla k dispozici osobní stylistku, ale také kadeřnici a kosmetičku. Bez nich by byla zoufale bezradná a nevěděla by, co si počít. Však jí to někteří do omrzení opakovali. Ale s armádou odborníků si mohla být jistá, že se může postavit čelem světu – což platilo v téhle chvíli doslova.

„Nicméně design není všechno.“ Julia se nadechla a podívala se na počítač. „Technika musí být spolehlivá a bezpečná, proto jsme využili nový firewall, který hravě překovává všechno ostatní, co je na trhu dostupné. Dokáže identifikovat a zablokovat i ty nejsložitější pokusy o nabourání se do systému, proto dokáže ochránit i ta nejcitlivější data.“

Obraz se zachvěl, původní obrázek totiž zmizel

a uprostřed se objevilo zmenšené okno s videem, vzápětí se zvětšilo na celý prostor obrazovky. Julia strnula, všechny pohledy se upnuly k obrazovce, kde všichni viděli důkaz toho, o čem právě mluví.

„Říkáte bezpečná, slečno Andersonová? Možná bezpečná proti těm několika málo hackerům, kteří by se obtěžovali používat systém Anfalas. Ten, kdo ale používá náš Datasphere, nebude mít problém se do vašeho systému s klidem nabourat.“

Julii se udělalo horko, až se zpotila nejen na krku, ale i na čele. Ferro Calvaresi si nedá pokoj a bude otravovat. Aby byla spravedlivá, vracela mu jeho útoky i s úroky. Oba si šli vzájemně po krku a dělali si všemožné naschvály, ale tohle už zašlo příliš daleko.

Na obrazovce se objevila jeho tvář, dokonale řezaná, atraktivní, s potměšilým úsměvem, který bez delších řečí dokazoval, že jejich do nebe vychvalovaný firewall má přece jen mouchy, o nichž nemá Julia ani ponětí.

„Pane Calvaresi, těžko se můžeme bavit o exotech, kteří používají Datasphere,“ pokusila se ho Julia usedit, aniž by se přestala ovládat, přestože věděla, že celý svět je nyní svědkem jejího ponížení. Celý svět dneska čekal na zprávu o nejnovějším operačním systému. Modely Anfalas vždycky vzbuzovaly pozornost. Bývala to hlavní zpráva dne. A Ferro dneska jejich prezentaci zesměšnil. *„Na to, abyste mohl používat Datasphere, byste musel mít nejmíň diplom z univerzity. Anfalas je ale počítač pro běžného uživatele.“*

„A do počítače běžného uživatele se právě někdo naboural. Tak mě napadá, nemáte na něm uložené nějaké citlivé bankovní informace, ke kterým bych se mohl dostat?“

Julia naznačila pohybem ruky, aby technik, který obsluhoval počítač, odpojil obrazovku. Vzápětí

zčernala a vypnul se i zvuk v reproduktorech. Ferro zůstal už jen v jejím notebooku, odkud zněl slabě jeho hlas.

„Tak tohle je tvůj konec,“ sykla si Julia pro sebe. Její oči metaly blesky.

Když zvedla oči k publiku, byla už dokonale klidná. „Omlouvám se za tenhle komediální výstup. Tady vidíte, že konkurence se neštítí ničeho. Nejspíš si pan Calvaresi kompenzuje nějaké komplexy.“ Z publika se slabě ozval nervózní smích.

Novináři se mačkali v první řadě, ale věděli, že není radno házet po ní dotazy, dokud Julia prezentaci nedokončí, netrpělivě však vyhlíželi čas, kterým jim bude nakonec přidělen. Julia si potrpěla na zásady. Nesnášela, když její prezentaci někdo narušil.

Vrrr...

Technik přinesl jiný notebook a Julia mohla pokračovat. Samozřejmě jí to vzalo vítr z plachet, protože už nemohla zdůraznit přednosti nového zabezpečení, a tak se uchýlila ke kvalitám nových monitorů s ultravysokým rozlišením a předváděla software k editování hudby a fotografií, tedy to, co se setkávalo u uživatelů vždycky s velkým ohlasem.

Když skončila, usoudila, že nemá smysl setkat se s novináři. Se vzteklými nadávkami se vytratila z pódiu, popadla z ledničky v zákulisí láhev vody, narazila si na oči tmavé brýle a vzala si od asistenta černou koženou kabelku.

„Auto mám kde?“ sykla podrážděně.

„Vzadu. Tisku jsme předhodili jako návnadu auto, které parkuje vpředu.“ Thad jí sebral cosi z ramene. „Mělas tam vlas,“ prohodil.

„Dík. Díky za všechno.“ Julia by se k němu nejradši přitiskla a vybrečela se mu na rameni, ale Thad by jí domlouval, že si rozmaže mejkap a že by neměla dávat najevo skutečné city a slabiny. Protože

slabinu dokáží všichni jen zneužít, nejen v byznysu, ale i v běžném životě. Julia moc dobře věděla, že se nevyplácí dávat najevo zranitelnost.

Už věděla, co udělá. Pojede domů – měla dům na pobřeží – sedne si na balkon, bude se dívat na moře a k tomu spořádá celou misku zmrzliny. Ano, chce to dohnat kaloriemi, to je ono... a pak... a pak začne plánovat pomstu Ferru Calvaresimu.

Julia otevřela zadní dveře, posadila se do limuzíny a rázně za sebou zavřela.

„Ahoj.“

Julia škubla hlavou a strnula. Vedle ní seděl Ferro se stejným potměšilým úsměvem, který měl prve. Z masa a kostí. Žádný virtuální obraz.

„Sakra! Co děláš v mém autě?“

„To je moje auto. Všechny limuzíny vypadají stejně.“

„A kam se poděla ta moje?“

„Poslal jsem tvého řidiče pryč. Řekl jsem, že tě svezu, protože máme schůzku. My dva.“

„A k čemu ta schůzka bude? Abych tě mohla praštit kvůli tomu, cos mi provedl na té prezentaci za lumpárnu?“

„Snad jsi nezapomněla, co se stalo, když jsem prezentoval naposled já svůj nejnovější produkt? Máš nějak krátkou paměť.“

Julia se kousla zevnitř do tváře. „Jak to myslíš?“

„Jak jsi nechala strčit do všech reklamních tašek, kde měl být smartphone od Datasphere, ten svůj nový OnePhone. A na plátně se objevil slogan...“

„... OnePhone bude vládnout všem.“ Julia se od srdce zasmála. „Na tohle asi nikdo nezapomene.“

„Ale zapomene. Po dnešku určitě.“

Julia se zakabonila. „Když myslíš,“ sykla. „Nezapomeň, že tvoje promoakce neměla takovou prioritu jako moje. Ty děláš věci pro pár bláznivých nadšenců,

co nosí tak tlusté brýle, že si nevidí na špičku nosu. Moje akce jsou jako hollywoodské premiéry.“

„Protože děláš kolem každé pitomosti humbuk.“

„To je moje image, pochop. Lidem se to líbí. Moje klientela na to slyší. Dělán jen to, co se dneska nosí, Calvaresi. Měl by ses to snažit pochopit a trochu se ode mě přiučit.“

„Pozor na módu, je přelétavá.“

„My ale nemáme chuť ustrnout. Pořád něco vyvíjíme. Nesmíme zaostávat.“ Julia se rozhlédla kolem, auto se dalo do pohybu. „Kam to vlastně jedeme?“

„Ke mně do kanceláře.“

„Já mám už ale pro dnešek padla.“

„Ale, Julie, přece by sis nenechala ujít životní šanci.“

„O tu jsi mě dneska připravil.“ Julia se podívala na svoje nehty. Pečlivě upravené, zastřižené, nalakované. Žádné okousané okraje, ulámané konečky, drobící se lak. Tuhle svou slabou stránku dokázala taky ovládnout. Pokud jde o jednání s lidmi, to už bylo horší. Zakomplexovanou holku se jí podařilo zakamuflovat sebejistým vystupováním a pečlivě udržovaným zevnějškem, ale uvnitř se jí nezbavila. Ukazovat světu nejistotu se nevyplácí. Za žádných okolností. „Takovéhle životní šance mívám každý druhý den.“ Změřila si Ferru pohledem. „O takových šancích se většině lidí ani nesní. A víš proč? Protože jsem ochotná tvrdě pracovat. A protože jsem génius. A taky proto, že se nikdy nevzdávám. Což znamená, že když si nechám ujít jednu šanci, kterou mi dneska nabízíš, do večere najdu jinou.“

„Tím bych si nebyl tak jistý.“

„Kde bereš tu jistotu?“

Ferro si ji změřil postranním pohledem. „Slyšel jsem, že tě kontaktoval Barrows?“

„Kde ses mohl tohle dozvědět?“

Ferro se rozzářil ještě víc. „Až to téhle chvíle jsem

to nevěděl jistě, ale teď už ano. A Hamlin už o tom taky ví. Barrows zřejmě kontaktoval všechny významné hráče, jestli by neměli zájem navrhnout navigační systém pro jejich flotilu luxusních aut.“

„Neříkej!“ Julia se podivila, ale nedávala najevo prudké nadšení, které se jí zmocnilo. Tohle byla nejskvělejší zakázka, s jakou byli osloveni od chvíle, kde se její OnePhone stal masovým trhákem v USA. Byla by to šance, jak dostat její výrobky do aut na celém světě. To je zakázka, o které se jí ani nesnilo. Vrchol všeho. Jenže o ni bude muset svést boj s ostrou konkurencí, jestli ji chce skutečně získat pro sebe.

„Je to tak,“ ujistil ji Ferro. „A jestli o to stojíš, pomůžu ti, abys ji dostala.“

„Představ si, že žádnou tvoji pomoc nepotřebuju.“

Ferro se nepřestával usmívat. „Ale potřebuješ. Po dnešku už nevypadáš tak sebejistě, spíš trochu naivně, nepřipraveně a nezkušeně. Potřebuješ moji pomoc víc, než si myslíš.“

Julia zaskřípala zuby. Tohle se jí ani trochu nelíbilo. „A co za to?“

„Co myslíš?“

„Co za to, když přijmu?“

„Budeš se se mnou vídat častěji,“ zachechtal se křivácky. Julia zařala zuby. Ferro dokázal být nesnesitelný. A kupodivu zvráceně přitažlivý. Což bylo ještě horší než to první.

„A proč? Jestli máš v úmyslu házet mi klacky pod nohy stejně jako dneska, pochybuju, že se ti naše schůzky budou zamlouvat. Nejspíš si vjedeme brzo do vlasů.“

„Nechápu,“ zavrtěl hlavou Ferro. „Většina žen by si gratulovala, kdyby se se mnou mohla vídat častěji.“

„Většina žen v tobě nevidí hlavního konkurenta v boji o čistý zisk, ani konkurenta v boji o místo prezidenta nejbohatší technologické firmy na světě.“

Chápeš? Kdyby mi to prošlo, na místě bych tě odpráskla.“

„Většina žen mi neleží tolik v žaludku jako ty. Přesto jsem ochotný to nějak tolerovat, protože je v sázce něco většího než osobní ambice.“

„Co tím myslíš?“

„Budu mluvit na rovinu. Tuhle zakázku sám nedostanu. A ty taky ne. Chybí mi něco důležitého... jednoduchost technologie, jakou máš ty.“

„Chceš říct, že tvoje věci nejsou uživatelsky přívětivé.“

„Nemám potřebu se snižovat k tomu, abych vyráběl pro masu, pokud to nebude nezbytně nutné.“

„Ty jsi ale snob.“

„Jinými slovy,“ pokračoval Ferro, „chybí mi technologie, kterou by dokázal používat technicky průměrně zdatný řidič. A ty zas nemáš moji spolehlivost. Moje procesory jsou robustní a vydrží víc a déle než ty tvoje, Hamlin má jen průměrný procesor a průměrné rozhraní. Nemá tak dobrý procesor jako ty, ale má lepší rozhraní než já.“

„Jak to všechno víš?“

„Co se divíš? Průmyslová špionáž.“

„To ale není správné.“

„Neříkej, že to neděláš taky.“

Julia předstírala, že na ni jde kýchnutí. Podívala se z okénka, za kterým ubíhalo typické kalifornské pobřeží. Zvlněné kopce poseté barevně omítnutými domky s červenými střechami, v dálce třpytící se azurové moře. Ani po sedmi letech ji tenhle výhled neomrzela. Vždycky ji dokázal nadchnout a odpoutat od všedních starostí, nyní i od Ferra a jeho dotěrných otázek, od jeho sexy úsměvu a mužné vůně.

Julia si uvědomila, že je těžké ho ignorovat. Většina mužů v počítačové firmě páchala tak trochu, jako kdyby žili v jeskyni. Nic příjemného. Někteří

si dokonce stačili vypěstovat hrb na zádech, jak se pořád krčili nad počítačem. Kdyby si Julia nenajala poradkyni přes styl, dopadla by možná obdobně. Ze všeho nejvíc ji zajímalo programování, rozhodně víc než to, jak působí na lidi kolem, proto svůj handicap vyrovnávala za pomoci profesionálů.

Ferro byl ale z jiného těsta. Působil přirozeně přitažlivě, byl okouzlující, uměl jednat s lidmi. Jako by ani nepatřil do světa počítačových podivínů, kteří vynikali inteligencí, ale pokud šlo o sociální kontakty, zoufale selhávali.

Julia se nepovažovala za atraktivní. Stačilo jí, že nevzbuzuje svým vzhledem útrpný smích. Možná s pomocí profesionálů by šlo zařídit, aby vypadala sexy, ale takové ambice nikdy neměla.

„Beru tvé mlčení jako souhlas, takže budu pokračovat,“ prohlásil Ferro suše a trochu se pro sebe usmál. „Nechci, aby tu zakázku spolkl Hamlin, protože o ni stojím já. Myslím, že to cítíme oba stejně.“

„Ano,“ přitakala automaticky Julia s pohledem stále upřeným na pobřeží. Limuzína začala šplhat do kopce a to ji probralo. Hodila pohledem po Ferrovi. „Myslela jsem, že jedeme k tobě do kanceláře.“

„Ne, jedeme ke mně domů. Mám tam taky kancelář.“

Julia se zamračila. „Ale proč?“

„Nechci, aby se veřejně vědělo, že jsme se spolčili, dokud nebudu mít jasno, co chci podniknout.“

„Na to, že mi nabízíš partnerství, používáš nápadně často zájmeno já.“

„Tobě to vadí?“ Ferro zvedl tázavě obočí.

„Tým nezná žádné já, Ferro, pokud se to k tobě někdy doneslo,“ neodpustila si Julia ironii.

„Nesnáším plané fráze.“

„Tohle není planá fráze, má to svůj důvod. Pokud jde o týmovou práci, tak to platí dvojnásob.“

„Jak kdy,“ nedal si říct Ferro.

Limuzína zahrnula za roh a zastavila před bezpečnostními vraty u fasády domu stejně bílého jako ty ostatní. Okolí obklopovaly palmy a kvetoucí keře, květiny rostly i v květináčích, aby vytvářely dojem bujné vegetace.

Ferro se vyklonil z okýnka a přiložil prst na skener. Jeho řidič udělal to samé. „Ty taky,“ přikázal Julii.

„Vždyť mě to nepozná.“

„No právě,“ přitakal Ferro, „to znamená, že se ti neotevřou vrata. Nicméně si udělám záznam.“

„Mého otisku? Nejsi paranoidní?“

„Mám své důvody, to bys měla vědět nejlíp,“ opáčil bryskně.

Julia pokrčila rameny a nespokojeně přikývla. Pokud šlo o ni, obezřetnost byla na místě. Nesnížila se nikdy k podrazům, ale to jí nebránilo, aby nečmuchala, na čem kdo zrovna pracuje a jak to dělá. Ferro dělal to samé. Jsme si kvit, pomyslela si. Nebo tak nějak...

„Tak do toho,“ pobídl ji.

Rozpačitě se na něj zadívala. Bránil jí v cestě. „To se mám předklonit a zmáčknout to?“

V očích se mu pobaveně zablesklo. „Jasně. Jak jinak.“

Julia zrudla, ale nechtěla dát najevo, že ji vyvedl z míry. Byla zvyklá jednat s muži. V práci jimi byla obklopená. Jejich občasné narážky přestala vnímat, jako by byla imunní. Nosila masku, kterou nastavovala světu. Vysoké kozačky, kožené oblečení, image drsné manažerky, které si nebere servítky. Ta, která se nezdržuje se zajatci a nebere na nikoho ohled.

To je maska, která jí pomáhala přežít v prostředí plném vlčáků. Julia se už jen těžko rozvzpomínala, jaká bývala dřív. Ferro se mě snaží rozhodit, pomyslela si. Tahle taktika mu nevyjde. Žádnému muži.

Nadechla se, předklonila se přes něj, natáhla ruku, ale na čtečku pořád ne a ne dosáhnout. Musela si přisednout blíž k Ferrovi, dotknout se ho a v té chvíli ucítila, jak jí znepokojivě přejel mráz po zádech. Jakási předtucha. Zachvěla se uvnitř a přestala se soustředit.

Ucítila jeho vůni, čisté mýdlo a stopy vody po holení. Mýdlo, pěna, mužské tělo...

Takové asociace jsou asi normální, ale Julia nebyla zvyklá vnímat vůni mužského těla. A už vůbec by si to neměla připouštět, když vedle ní sedí Ferro Calvaresi.

Sáhni na čtečku a rychle se stáhni na místo, takhle to nebezpečně protahuješ!

Nebo se ti vrátí vzpomínky na dospívání, a jak ses marně snažila zapadnout do kolektivu. A když se ti to nepovedlo, vložili se do toho rodiče a pak přišlo úplné peklo. Člověk se nemá zoufale snažit dosáhnout něčeho, na co nemá. Pak začne dělat chyby a věřit každému na potkání. Tak hloupá už přece nejsem, říkala si Julia v duchu.

Zatajila dech, natáhla se o něco víc, a přitom se nadrem dotkla jeho ramene. Dech jí uvízl v krku, ale její prst se už dotkl čtečky, ta zapípala a Julia se s úlevou posadila zpátky na místo.

Nesmíš sklouznout zpátky tam, kde jsi byla, připomínala si. Vzápětí si uvědomila, jak je to dávno, kdy se dostala do situace, kdy se jí nečekaně palčivě připomněla minulost spolu s bolestně prožívaným dospíváním. Dost, zarazila se v duchu. Tohle mám už za sebou.

Brána se otevřela a limuzína vjela dovnitř. Za pár vteřin se zase zastavila. Julia vyhlédla ven. Další brána. Nervózně se ošila. „To si děláš legraci,“ broukla podrážděně.

Ferro pokrčil rameny. „Tahle funguje jenom na kód.“

Vyťukal kód na displej mobilu. Julia si všimla, že mobil není zdaleka tak štíhlý a rychlý jako ten, který právě její firma uvedla na trh. Brána se otevřela.

„Hm, tomu říkám pohodlí,“ poznamenala uznale.

„Vaše telefony taky komunikují s domácím zabezpečením?“

„Ne. Ale vypadají špičkově a mají skvělé herní aplikace.“

Ferro semkl obočí k sobě. „Jak je možné, že prodáváte víc telefonů než my?“ nadhodil zkoumavě.

„Tys neslyšel, co jsem právě řekla? Naše telefony jsou špičkové a mají skvělé hry.“

„Ale k čemu to je? Nemá to žádný praktický význam.“

„Jasně, praktičnost je prima, ale většina lidí nemá doma zabezpečení, které by si zasloužilo diagnózu paranoidního syndromu.“

„A jaké využíváš zabezpečení ty?“

„Stejně jako ty. Taky paranoidní. Jen nemám potřebu ho ovládat mobilem.“

Ferro jí zamával mobilem před nose. „Ale uznej sama... to je přece taky špičkové, ne?“

„Samozřejmě.“

„To jsem rád, že to říkáš právě ty. Hodně jsi mi usnadnila situaci.“ Limuzína zaparkovala před obrovským rozlehlým sídlem, který připomínal italské renesanční paláce. Mnohem víc než ostatní sídla rozestá kolem.

„Jakou situaci?“

Ferro vystoupil, obešel auto a úslužně jí otevřel dveře. Naklonil se k ní a Julia opět ucítila závan jeho mužné vůně. Srdce jí poskočilo nervozitou a za krkem naskočila husí kůže. Dokonce jí nabídl ruku, aby jí pomohl.

„Nech si ta gesta, Calvaresi, tohle je obchodní schůzka,“ odbyla ho.

Julia vystrčila ven kozačku s vysokým podpatkem, zaryla ho do šterku a vyhoupla se ven, aniž by se ho dotkla. „Kdybys měl jednání s mužem, tak by sis tyhle zdvořilosti ušetřil.“

„Budu si pamatovat, že tě můj dotek vyvádí z míry.“

„Jak jsi na to přišel? A vůbec, neztrácej čas taktizováním a koukej říct na rovinu, o co ti běží, jinak požádám tvého řidiče, aby mě odvezl z téhle pevnosti zpátky do civilizace. Mám toho dneska dost a je čas, abych to zapila kapkou vína.“

„Tak pojď dál, zvu tě,“ prohlásil. „Nečeká nás krátké jednání.“

„Neděš mě. To znamená, že máš pro mě nějakou nehoráznou nabídku.“

„Kdo ví? Možná je víc než nehorázná, ale ty nejsi hloupá, abys neviděla její výhody. Určitě tě to bude zajímat natolik, abys stála o to mě vyslechnout.“

„Moc si věříš.“

„Myslím, že oprávněně. Jde o tohle. Ty máš něco, co potřebuju, a já zase něco, co potřebuješ ty. Jestli chceme získat jistou zakázku, budeme muset spojit síly.“

„To bych se radši vrhla dobrovolně do pekla.“

„Hm. Vznešené gesto, ale tím tu zakázku nezískáš. Když budeš spolupracovat se mnou, tak ji máš v kapse.“

„To těžko, když nebude celá a budu se muset dělit s tebou.“

„Pořád lepší než nic, ne? A mnohem lepší, než kdyby tu zakázku získal Hamlin.“

„Proč myslíš, že bych byla radši, abys tu zakázku získal ty, a ne Hamlin?“ nadhodila tázavě. Scott Hamlin byl podle Julie kolosální darebák, aspoň se to o něm tajně říkalo. Občas k sobě přetáhla někoho, kdo dřív pracoval pro Hamlin Technologies a jejich

názory na bývalého šéfa byly krajně nelichotivé. Na druhé straně si dokázala představit, že ti, s kterými se musela rozloučit, pro ni asi sotva měli slova chvály.

Kromě toho se jí podařilo ulovit i několik Ferroových lidí. Ti se o něm bez rozpaků vyjadřovali jako o tyranovi. Její názor na něj byl jasný. Bezohledný konkurent. Pokud šlo o technický talent, tak geniální. Nikdy se k ní ale nedoneslo, že by sexuálně obtěžoval své ženské podřízené. Zato Hamlin byl ukázkový mužský šovinista, v soukromí by se Julia vyjádřila šťavnatěji. V byznysu si samozřejmě také nepotrpěl na skrupule. Julia z duše nenáviděla muže, kteří se domnívali, že si můžou dělat nárok na ženu a její tělo jenom proto, že jsou muži, nebo proto, že jsou šéfové. Takové chování se nedalo ničím ospravedlnit.

Hmm, takže bych se mohla dostat Hamlinovi na kobytku, prolétlo Julii hlavou. Nic mi neudělá větší potěšení, než když uvidím, jak mu sklaplo. Jen ať se smaží. Ale Ferro nesmí mít ani tušení, jako moc o tuhle šanci stojím.

„Když se takhle ptáš, tak to Hamlina asi moc dobře neznáš,“ nadhodil Ferro.

„Znám ho, ale znám i tebe. Jen nevím, koho nesnáším víc.“ Julia se podívala na hodinky. Vypadaly extravagantně a masivně. Byly vyrobené na míru a obsahovaly patentované rozhraní pro její telefon OnePhone. Nastavila stopky. „Máš minutu na to, abys mě přesvědčil, Calvaresi, jinak odcházím.“

„Promiň, cara mia, ale takhle se to hrát nedá.“

„Cože? Ty to ani nezkusíš?“

„Můžu říct jen jedno, čím bych tě mohl přesvědčit. Lepší se spolčit s ďáblem, kterého znáš, než s tím, kterého neznáš.“

DRUHÁ KAPITOLA

„Cože? A tohle mě má přesvědčit?“

Ferrem projel vztek. Vina spočívala výhradně na straně nesnesitelné Julie Andersonové. Ostatně se tak dělo až příliš často. Tahle žena byla pohromou pro jeho byznys. Jejich cesty se zkřížily tolikrát, že už to přestával počítat. Zpočátku ji podceňoval a domníval se, že mediální bublina její závratně stoupající firmy splaskne jako u mnoha jiných technologických firem, které prudce zazářily a do roka o nich nikdo neslyšel. Julia měla ale neuvěřitelný cit pro to, co lidi chtějí. Dokázala sledovat trendy a využít je pro sebe.

Nikdo jiný si nedovolil mluvit s ním takovým tónem jako ona. Nikdo ho tak okázale nepřehlížel jako ona. Nikdo ho soustavně nezesměšňoval. Faktem bylo, že Ferrovi se mohlo vyrovnat jen velmi málo lidí. Julia založila svou firmu před pěti roky a rychle si získala celosvětovou popularitu. Firma Anfalas slibovala, že promění lidské sny o technických vymoženostech v realitu. Ferro uznával, že takový slogan je chytlavý. Julia měla dar kreativního vizionáře spojený s neuvěřitelným technickým talentem, který překonával hravě všechny překážky. S takovým géniem se setkával málokdy... vlastně neznal nikoho, kdo by se jí vyrovnal – kromě sebe. Julia byla rovnocenný soupeř. A o to nebezpečnější.

Julia si ráda hraje na tvrdého soupeře, ale dneska

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Milenci ve věku počítačů.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.